

СТАНОВИЩЕ

относно кандидатурата на гл. ас. д-р МАГДАЛЕНА ИВАНОВА ПЕТРОВА
в конкурса за заемане на академичната длъжност "доцент" по професионално
направление 2.1. Филология, шифър 05.04.06 - Литература на народите от Европа,
Америка, Африка, Азия и Австралия (*Френска литература*), обявен от
Югозападния университет „Неофит Рилски” в ДВ, брой от 55 от 19 юли 2011 г.

на проф. дфн Клео Протохристова

Единствен кандидат за обявената академична позиция е гл.ас д-р Магдалена Иванова Петрова. Тя си явява на конкурса с професионален актив, който е достатъчен, за да легитимира кандидатурата ѝ. От 1995 г. е главен асистент в катедрата по чужди езици на ЮЗУ „Неофит Рилски” като основните ѝ преподавателски ангажименти са лекции и семинари по френска литература, стилистика и странознание. През 2006 г. Магдалена Петрова е защитила дисертацията за присъждане на образователната и научна степен „доктор” „Пруст – читател на Балзак, романни техники и интертекстуалност”. На конкурса кандидатката се представя с хабилитационен труд и 15 публикации в български научни издания, 10 от които са направени след защитата на дисертацията и не съвпадат с нейната тема.

Измежду така изброените кредити на Магдалена Петрова с основна тежест се оказва хабилитационният ѝ труд, озаглавен „Интертекстуални диалози (По – Бодлер – Дебелянов). Той е сравнително малък по обем (128 страници с плътност на текста, който е по-малка от стандартната), но е респектиращо амбициозен като замисъл и като обхват на проучваната област. Изграждането на мрежата от съдържателни съотнесености, които превръщат творчеството на По, Бодлер и Дебелянов в осезаемо присъстващ интертекст, е изсквало огромна подготвителна работа, извършена с респектиращо изследователско усърдие. Тук е редно да се отчете, че това съпоставително изследване включва представители на три национални литератури и, съответно, на творчества, създадени на три различни езика. Важно е да се забележи и експериментаторският потенциал на труда, тъй като за задължността на френския символизъм и в частност на Бодлер към По е писано достатъчно много,

включването на Дебеляновата поезия в конструирания от Магдалена Петрова интертекст е по-скоро неексплоатирана възможност.

В собствената логика на научно развитие на кандидатката темата на хабилитационния ѝ труд е не просто очаквана, тя е на практика предизвестена от защитената през 2006 г. докторска дисертация, в която Магдалена Петрова реализира амбицията си да предложи нетрадиционна, вдъхновена от постструктурализма, версия на интертекстуален анализ, чиято основна презумция е, че при интертекстуалния обмен въздействията не са зависими от хронологическата съотнесеност на участниците, така че не само предшественикът влияе върху творчеството на изявилия се по-късно писател, но и самият той се оказва повлиян – в аспекта на вторично актуализирания прочит – от следовника си. И в хабилитационния труд е избрана същата оптика, така че задача на изследването е да проясни начините, по които „влиянието” на По върху Бодлер прави възможно ново възприятие на собствените текстове на По, легитимирано тъкмо от рецепцията му при символистите. И отново, както в дисертационния труд, но с по-голяма професионална вещина и сръчност, които показват, че изминалите години не са били напразно, Магдалена Петрова убедително аргументира направения методологически избор и доказва изходните си хипотези.

Налагащото се от само себе си сравнение между дисертация и хабилитационен труд прояснява както достойнствата на кандидатката, така и отделни нейни недостатъци. Освен общността на темата и на методологическия инструментариум (обогатен и донякъде реформиран в новото изследване), двата труда показват Магдалена Петрова като учен, който остава верен на себе си. Силните страни на тази индивидуалност са оригиналността на прочита, похватността на анализите, усет за проявите на интертекстуалност, отделни блестящи интерпретативни решения. Запазили са се същевременно, за съжаление, и отделни нейни слабости. Като такива ще отбележа относителната изолация, в която теоретичната глава стои спрямо основното изложение в труда. Това е наложило присъствието на теоретични раздели в другите глави, какъвто е случаят с колажа – проблем, който естествено би се вписал в общите теоретизации. Въпреки общността на проблематиката и материала,

представеният текст внушава по-скоро впечатление за самостоятелни и самостоятелни статии, които в една или друга степен механично са били обединени в общия проект. Главата, озаглавена като заключение, е по-скоро кратко изложение на поредна идея и не отговаря на предназначенията ѝ функция.

Констатираните несъвършенства на ръкописа не компрометират качествата му на сериозна и стойностна научна разработка, която може да отговори на очакванията спрямо един хабилитационен труд. Те по-скоро препотвърждават по-цялостното впечатление от кандидатурата. В него се налага присъствието на някаква специфична negliжираност, на артистична небрежност от страна на кандидатката, която като че ли пасивно се съпротивлява срещу институционалните принуди. Тази нагласа личи и в не особено амбициозно подготвените професионална биография и списък с публикации. Поне в документите, до които имам достъп, не открих опит за формулиране на собствените научни приноси, които са видими и не би било проблем да бъдат ясно и категорично артикулирани.

Независимо от тези недостатъци преценявам кандидатурата на гл.ас. д-р Магдалена Петрова в обявения конкурс като уместна и достойна за подкрепа. В съответствие с това си убеждение предлагам да ѝ бъде присъдено научното звание „доцент” и да бъде избрана за съответната академична длъжност „доцент по френска литература” на Югозападния университет.

8 ноември 2011 г.